

[Brusvang.]

søge at bringe den pågældende bestemmelse i anvendelse.

Dernæst til spørgsmålet om beredskab, som vi også har interesseret os for under de forhandlinger, vi har deltaget i. Det er ikke således, at centrum-demokraterne forestiller sig, at der skal laves gevaldige slagplaner med indsats af militær eller politi i den slags vanskelige forsyningsituationer. Men det, vi forestiller os, er ganske enkelt nogle mere praktiske foranstaltninger: spørgsmål om at sikre samfundet ved lagre og forsyninger på den ene eller den anden måde og ved, at særlig vigtige samfærdselsmidler, det være sig færger, fly eller andet, bliver betjent af tjenestemænd. Hvis den nugældende tjenestemandsløvgivnings troskabsbestemmelser ikke er tilstrækkelige, må vi opfordre regeringen til at overveje at indføre erklæringer for netop de pågældende tjenestemænd, så det er helt klart, at de ikke vil benytte strejke som led i deres overenskomstforhandlinger.

Til slut vil jeg blot om det foreliggende lovforslag sige, at det er et bevis på, at det altså endnu en gang har kunnet betale sig, at en række partier har sat sig sammen og ofret den fornødne tid på at finde et resultat og har holdt ud trods alle de vanskeligheder, vi har været ude for, og det har altså vist sig, at når statsministeren efter igen at have fundet sit fodfæste har haft det fornødne mod til at opfordre til en ny omgang, har dette ikke været forgæves.

Wilhelm (VS):

Handelsministeren havde i sin fremsættelse af dette forslag et blik tilbage på de sidste to års regeringspolitik. Jeg tror ikke, der er ret mange lønarbejdere i dette land, der vil genkende det tilbageblik, hvor det hele blev fremstillet som en udmærket politik, der stort set havde opfyldt sine formål og en gang imellem måtte suppleres med lidt stramninger og ekstra osv. Jeg tror, det ser anderledes ud for lønarbejderne i dette land.

Det, som handelsministeren startede sit tilbageblik med, og som han diplomatisk kaldte forliget af marts 1975, hedder ude omkring med fuld ret overenskomstindgrebet i marts 1975, forlængelsen uden lønforhøjelser af overenskomsterne ved tvang. Det blev direkte efterfulgt af asociale besparelser, af forringet social service. Umiddelbart efter det kom hus-

lejestigningerne, 10–12 pct., sagde man på forhånd. 40–50 pct. har vist sig at være det typiske. 60–80–100 pct. er ikke atypisk.

Så fik man takstforhøjelserne, fordi mange af besparelserne i virkeligheden lagde større byrder på kommunerne. I den periode fik man rekordprisstigninger, inflationen rundede de 12 pct. Arbejdsløsheden, som man ville bekæmpe med denne politik, voksede støt. Det bekæmpede man så videre med den ene millard kroner efter den anden i tilskud til kapitalejerne.

Oven i det hele gav man så los for en uhæmmet udstykning af ejerlejligheder. Da man gjorde det, det skal man også erindre sig en gang imellem, sagde man: dette større udbud vil få priserne på disse boliger til at falde. Forleden fik vi så prisopgørelserne fra Danmarks Statistik. Aldrig er priserne på ejerlejligheder steget så meget, som efter man gav los i februar i år.

Så fik man med augustforliget en påtvungen lønramme. Man fik den bebudede nedbrydning af dyrtidsreguleringen. Man fik afgiftsstigninger på 5 mia kr., og man har løbende lavet fusk med pristallet, så vidt det overhovedet lod sig gøre inden for rammer, der ikke var direkte lovbrud.

Det er på den baggrund, at reaktionen er kommet. Det, vi har set på det sidste, var vel at mærke reaktionen fra grupper af arbejdere, som normalt er stille og rolige, som for de flestes vedkommende er socialdemokrater eller partiløse, men som nu reagerer, simpelt hen fordi de er desperate.

Dette er jo aldeles uforståeligt og uforklarligt efter den beskrivelse, handelsministeren gav af de sidste 1½–2 års udvikling i økonomien herhjemme. Det er jo aldeles uforståeligt efter handelsministerens beskrivelse, at rolige mennesker i faggrupper, der aldrig har været og heller ikke i dag er domineret af nogen venstrefløjssgrupperinger, men af højrefløjssocialdemokrater og småborgerlige partiløse, reagerer desperat. Sagen er naturligvis, at handelsministerens beskrivelse ikke passer. Den gik på den heldige inflationsbekæmpelse, den heldige indkomstpøolitik.

Hvad inflationen angår, skal det da erkendes, at i en periode kom man ned på en forholdsvis lav rate, forholdsvis lav, efter hvad man har kendt de sidste 5 år, men noget som man for bare 10 år siden stadig væk ville have kaldt galoperende inflation, 6–7 pct.

Men det ophørte jo. Det ophørte jo så at